



Amintirile unui jucător de Bridge

În amintirea celor cu care am jucat: Bleier, Eckstein, Lovy, Adler, Wiener, Nass și mulți alții, în perioada 1957-1984

Autor anonim

Trad. din germană: Julia Henriette Kakucs

În curând voi sărbători jubileul de 60 de ani ca jucător de bridge. Încă înaintea nașterii mele, în casa bunicilor mei, se juca bridge. După cum se povestește în familie, bunicul meu a adus de la o licitație regulile unui joc de bridge asemănător cu cel numit și astăzi, Contract Bridge. Serile lungi, plictisitoare de iarnă din munții Carpați, au determinat-o și pe mama mea să învețe acest joc.

Încă pe atunci, în anii '30 s-a jucat rubber bridge în cafenele și în locuințele private. Așa se face că în anii '40, când ne-am mutat la Timișoara, mama a făcut rapid contact cu mulți jucători. După război, pe dată ce situația i-a permis, și-a creat un cerc vast de jucători. Din păcate, nu-mi amintesc cum se numeau toți acești domni și toate aceste doamne, care veneau la noi acasă pentru a juca bridge. Știu doar, că **doamnele Bleier Jozsa, sora ei, doamna Puhala, doamna Dawidowics și Grosz Rozsi, jucau un fel de Cafea-Prăjitură-Bridge.**

Mama era o jucătoare bună și pe deasupra și o femeie frumoasă, ceea ce a determinat mulți domni să joace cu ea cu mare plăcere. Juca cu regularitate cu trei jucători buni din generația bunicilor mei: domnul Altmann (și fiul lui Altmann Bandi era un jucător bun), farmacistul Blumberg (al cărui fiu juca de asemenea bridge) și domnul Schulhof. Nu știu cât de des își căutau domniile aceștia vârstnici cheile sau ochelarii, dar la bridge dovedeau o memorie excelentă, amintindu-și și

după multe zile decursul unui joc. **Rosenfeld Gyuri, Kohn Caroly, Lövy Sandor**, cei mai buni jucători din Timișoara acelor vremuri, dar și mulți alții ai căror nume i-am uitat, jucau în mod regulat bridge cu mama mea. Am profitat mult de cunoștințele lor pe acea vreme, când abia începusem și eu să particip la partidele respective.

Am învățat bridge în anul 1957, după încheierea studiilor mele. Abia atunci mi-a permis mama să fac și altceva în afară de a învăța și de a practica sport. Cercul meu de prieteni interesat în jocul de bridge era pe atunci foarte redus: **Altmann Csöpi (mai târziu devenită Doamna Fischer), Dobrin Monica, Fischer Gyuri, Schreier Peter, Feldmann Zeno și eu**. Mama s-a declarat de acord să ne învețe Contract Bridge după cartea "Blue Book" de Ely Culberston. Ea s-a axat în predarea bridge-ului asupra regulamentelor de desfășurare, ceea ce părea a fi cel mai important pentru majoritatea jucătorilor acelor timpuri. Ei jucau un sistem de licitație foarte simplu. De asemenea se juca și rubber bridge.

Luna octombrie a anului 1958 a marcat nașterea jocului de bridge în cercurile evreilor din Timișoara. La începutul lui octombrie s-a răspândit vestea că evreilor li se permite înaintarea cererii de emigrare în Israel. Un număr mare de familii au înaintat cererea la Poliție. Regimul comunist a reacționat pe loc, exmatriculând studentii evrei din Universitate, iar cei ce erau deja în câmpul muncii și-au pierdut locul de muncă. Mulți dintre cei rămași fără loc de muncă sau de studiu, s-au apucat să joace bridge.

Încercam să învățăm sisteme noi de licitație, cu ajutorul cărora era posibil schimbul de informație cu partenerul de joc. De la sistemul Culberston am trecut curând la cel al lui Charles H. Goren (după cartea sa, "Das Lehrbuch der Bidding"). Pentru a varia partidele, am încercat să jucăm cu un sistem natural, cu cinci culori. Partidele noastre comune au fost întrerupte de plecarea în Israel a lui Peter și Zeno. Gyuri și cu mine, am părăsit din motive profesionale Timișoara.

La începutul anilor '60 m-am reîntors la Timișoara. Pretutindeni erau cercuri mici de jucători de bridge, care se întâlneau de două sau trei ori pe săptămână.

Szekely Gyuri, Weiß Bandi, Kotzander Pista au fost doar unii dintre acești jucători. În general s-a încercat instituirea cercurilor închise, ceea ce a împiedicat dezvoltarea jucătorilor tineri.

Într-un cerc alcătuit de patru domni mai în vârstă, **Dr. Naschitz, domnii Markovics, Weinberg și Lövy Sandor** s-a jucat un bridge de înaltă calitate. Totuși, deoarece domnii erau foarte mulțumiți de cunoștințele lor în domeniul bridge-ului, progresul nu era posibil.

La începutul anilor '60 aveam întâlniri regulate cu trei domni mai în vârstă, toți trei jucători vechi de bridge: **Groß Joska, Szepesi Batyu și Singer**. Jucam Rubber Bridge, cu sistemul Colberston de licitație. Toți trei erau jucători cu o mult mai mare experiență decât mine și aveau un simț foarte dezvoltat al cărților de joc și al desfășurării jocului. Jucau fără nici un fel de convenții un sistem vechi de licitație și totuși reușeau să folosească la maximum potențialul unei cărți avute. Am învățat foarte mult de la ei.

În acei ani s-a creat un cerc de jucători de bridge înflăcărat, în jurul lui **Adler Bruno**. Nucleul acestei societăți era constituit din domnii **Wiener Laci, Marosi Dezső, de „micul Doctor” (un avocat, de al cărui nume nu-mi amintesc), Schnabel Bandi și Groß Joska**. S-a jucat „Chicago”, cu miza moderată. Și în acest cerc am jucat deseori cu parteneri diferiți. Cele mai palpitante partide s-au jucat în anii aceia, din mijlocul anilor '60, **în locuința doctorului Stössel Pista**. Personajul principal al acestor întâlniri era **Dora Stössel**, soția lui Pista, una dintre cele mai frumoase și temperamentale femei ale orașului, fiind pe deasupra și o jucătoare de bridge pasionată. Nu era o jucătoare deosebit de talentată, dar noi jucam mereu cu mare plăcere bridge cu ea. Așa se întâmplă cu femeile frumoase...

La Stössel se juca de 2-3 ori pe săptămână cu parteneri ce variau și ca temperament. Aici se întâlneau pentru a juca bridge, **Bazil Izdrailă și Florin Dobrinescu** care era – cred cel puțin – cel mai bun jucător al vremii aceleia din Timișoara. Deseori am jucat aici cu Adler Bruno sau cu Temmer Hanno, avându-i ca parteneri. Doi jucători din Timișoara - **Eckstein Gyuri** și Isdraila – aveau toate calitățile necesare de a deveni jucători internaționali de elită. Aveau o gândire logică și analitică, jucau cu un risc bine calculat și reflectat, cu o mare putere de concentrație și aveau o memorie excelentă. Eckstein a avut încă un mare avantaj. Juca un bridge mult mai modern. Aici la Stössel am avut prima dată contact cu Poker-Bridge. Se juca – pentru condițiile perioadei respective – cu o miză relativ mare. Pe Dora am reîntâlnit-o la sfârșitul anilor '80 într-un club

de bridge în Aachen. Nu mai era nici frumoasă, nici tânără, dar era la fel de certăreață. Trăia singură, căci se despărțise de Pista.

La sfârșitul anilor `60 au apărut persoane noi pe scena bridge-ului din Timișoara. Centrul bridge-ului s-a mutat în **locuința familiei Bleyer. Bleyer Elek**, jucătorul de bridge și tenis, murise și fiica lui, **Julika**, avea un nou admirator, un mare talent de bridge, Eckstein Gyuri. Gyuri a fost nu doar talentat, ci și foarte dornic de a învăța. Julika jucase bridge deja la o vârstă fragedă. În casa Bleyer s-a fumat mult, s-a băut multă cafea și s-a jucat foarte mult bridge. Julika a fost o jucătoare de bridge foarte disciplinată, cu o memorie excelentă și care învăța foarte ușor. Erau parteneri ideali... și de bridge...

În 1969 la campionatul mondial de bridge a fost o echipa din Taipeh care a avut un mare succes cu o formă nouă de licitație, "Präzisions Treff". În momentul în care sistemul a fost cunoscut în România, ne-a încântat pe toți și am încercat să-l jucăm. Gyuri și Julika l-au învățat în timp foarte scurt și l-au jucat cu succes în cadrul turneelor. Și noi l-am aplicat în echipă, în două turnee (Felix și Târgu Mureș), la care au participat și cei mai buni jucători din Ungaria. Partenerul meu era în acel timp Löwy Sandor, avea deja peste 70 de ani și era mental foarte fit, dorind mereu să învețe ceva nou. Am încercat să inserăm diferite convenții și sisteme în jocul nostru, ceea ce, din păcate nu am reușit întotdeauna.

Acum, când și eu am atins o vârstă de peste 80 de ani, înțeleg de ce nu toate inovațiile au avut succes. Bridge este un joc în care jucătorii trebuie să reacționeze foarte repede la diferite situații noi. Jucătorii mai vechi, mai rutinați, reacționează extrem de rapid la situațiile pe care rutina le-a impregnat, dar în cazul sistemelor noi, a convențiilor noi apărute, se pot strecura multe greșeli minuscule.

Condițiile care asigură la bridge un parteneriat plin de succese nu sunt ușor de determinat. Cred că în ultimii 60 de ani am jucat cu mai mult de 100 de parteneri. Un singur lucru pot declara. Partenerul nu trebuie să fie neapărat o femeie frumoasă. El nu trebuie să-mi fie nici prieten. Important este să-i înțeleg în timpul licitației înclinațiile subconștiente (modul de a observa, a gândi, a judeca). Altfel spus, dacă un pahar de apă este pe jumătate umplut, să știu cum

Îl va vedea: pe jumătate plin sau pe jumătate gol. Aceasta este teoria, în practică joc de 28 de ani cu o parteneră și nici până astăzi nu știu cum va gândi, cum va interpreta o situație și cum va reacționa la licitația mea în partida actuală ce tocmai se desfășoară.

La sfârșitul anilor '70, când am sosit la Köln, mi-am regăsit prietenii de bridge. În fiecare joi seara se întâlneau domnii **Adler Bruno, Wiener Laci, Marosi Dezső și Dr. Nass Feri** (tatăl lui Sandu Nass) pentru a juca în cercul privat, Rubber bridge. După fiecare Rubber se schimba partenerul, astfel încât în fiecare seară juca fiecare cu fiecare. În pauză se servea cina pregătită de soțiile domnilor respectivi. Domnii enumerați au făcut progrese mari în modul de a juca bridge, în comparație cu timpurile timișorene. Jucau un bridge modern, după standardul american, îmbogățit însă cu multe convenții. Și din punct de vedere al temperamentului s-au schimbat multe. Bruno a rămas personalitatea dominantă pe care o știam, Laci încerca să intermedieze, Dezső nu se putea afirma nici acum... a rămas jucătorul cel mai slab.

Bruno însă a găsit în Feri un adversar pe măsură, așa că uneori serile erau de-a dreptul zgomotoase. Din păcate eu am jucat bridge doar până în 1984 cu ei, deoarece am fost mutat profesional în Olanda. Ei au jucat încă ani de zile împreună, până s-a îmbolnăvit Bruno. Bruno, Laci și Dezső au fost ultimii mei parteneri din Timișoara.

De când m-am întors din Olanda nu am jucat bridge decât în cadrul turneelor. Feri Nass și Laci Wiener mi-au fost încă mulți ani parteneri în diferite turnee.

Am scris aceste rânduri în amintirea celor cu care am jucat...